

Wõta ja loe!

№ 9. — VIII. aastafäit.

hea tunnistus.

Hugo Grofuis on ajaloos tuntud. Ta oli Prantsuse kuningate Heinrich 4. ja Ludwig 13. nõuandjaks. Temaft on öeldud, et ta oli osaw riigimees, kuid samuti õppinud ja terawmõtteline ning väga kodune teoloogias, ajaloos ja õigusseaduses.

Koofsi kuninganna Kristiina kutsus Grofiusse oma paleesse teenistusse ja saafis ta siis oma jaadifuna Prantsusmaale, millises ametis ta oli palju aastaid. Wiimati ta kutsuti omal palwel tagasi Koofsi. Oma wanaduse päewil ta nähtawasti wäsis paleelust ja palus pääseda Hollandisje oma sünnimaale wiimseid elupäewi weefma. Kuninganna andis talle eri laewa selleks sõiduks, kuid tõusis kõwa torm ja see ajas laewa Sakja põhjarannikule, kus see purunes. Grofius pääses ja saftus Rostocki linna, kuid haigestus seal väga raskesti.

Olles haigewoodil, lastis wana riigimees kutsuda ühe õpetaja enda juurde. See tuli, istus haige woodi juurde ja luges talle mõrdluse tõlnerift ja wariferift (Luuk. 18,10—14): „Kaks inimest läfsid üles pühakotta palwel pidama, feine oli warifer, feine tõlner. Warifer seifis ja luges ifenefesjedawiifi: Oo, Jumal! Mina tänan sind, et mina ep ole

mitte nõnda kui muud inimesed, riijjad, ületohtused, abielurikkjad ega nõnda kui seejinane tõlner. Mina paastun kaks torda nädalas, ma annan kümneft kõigest, mis mul on. Sa tõlner seifis eemal ja ei taftnud oma silmigi taewa poole üles tõsta, waid tõi endale wastu rindu ja ütles: Oh Jumal, ole mule pafufele armuline!“

Kui jurew riigimees kuulis jeda, sõstas ta: „Mina olen jee tõlner.“

Siis kõneles õpetaja talle Seejuseft Kristuseft, kuidas ta on me ainus õndjuse alus ja seepeale wastas Grofius: „Minu lootus ripub ainuõksi Tema küljes.“

Nii tunnustas jee suur mees, et ta oli pafune ja et ta õffis pääftmist jelles lunastufes, mida on Seejus Kristus toonud oma kannafufe ja jurma läbi meie eest.

See, mida jee kuulus mees wajas, jeda wajas ta Sina. Seejufst Kristufst wajame meie nii elus kui jurmas. See, kes on andnud oma südame ja elu täiesti tema kätte, mõib seista kaljul, mis ei kõigu ajaformides.

Kui Kristus pole weel su Päästjaks saanud, kas ei tahaks ja jeda sellena wastu wõtta juba nüüd?

Laps õpetajana.

Ühel ajal oli tats poega, kellest ta võis palju õppida. Sageli jaame parimaid õpetusi nende väikeste juu kaudu. Üks neist poistest, kolmeaastane, tes armas-mastfas wäga „fööfada“ aias, kaotas oma färuft raffa. Ta wõtfis oma wäikefe haamri ja püüdis ärafulnuid rataft ije paigale panna. Süff aega nii fagajärjekult fööfades ja püüdes „parandada“ oma färuft, fuli ta wiimafi ija juurde ja ütles: „Sfate, kas ja ei parandaks mu färu ära?“ Muidugi tegi ija seda ja mõne minufiga oli färu forras.

Sja jäi mõtlema — kas ei ole fäpfelt Jamufi ka meiega — fäifaswanufega; kas ka meie ei püüa oma rafufi wõifta enne ije

oma jõuga, jelle asemel et kohe neid wiia Isjanda ette. Tõesti jee on nii.

Kui paljude elurattad on alt ära. Istuwad teel, murrawad pead ja higistawad jelle parandamisega. Mõnel wõib-olla on abi-elu läinud liimist lahfi, rikki. Of-fitakse wiga, püüfakse nii ja feififi, kuid ei aifa — wanker ei liigu. Teifjel on muud rafufjed fulnuid elus ette, et ei pääfe enam edaji. Seal aifab ifkagi parimini jee — anda ennaft ja fogu asja Isjanda fäfte paludes: „Tule, paranda jina minu ja meie elu! Isjand jea forda ja paranda need haarwad. Sina üffi wõid!“ Ja Ta teeb seda, kui fõesti k õ i k T a l l e ü l e a n n a m e. Proowi seda!

Mis meel?

Keegi juftustaja kõneldes lastele pühapäewakoolis püüdis faewafeed selgeks ja elawaks teha, wõrrelles seda raudteega. Keifijad on tulnud, pileti murefjenuid, iftunud oma kohtafedele ja ka wadur on walmis. „Noh, mida me nüüd weel wajame?“ küfis ta lastelt. „Pidur wabastada,“ ütles üks lapfe hääf.

See oli õige wastus. Me wõime teada kõif, mis puufub ufusse, pääftmisfe ja fiiski jefista Jamal kohal jefst pidur ei lafe liifuma

hafata meid. Midagi on, mis pidurdab jind. et ja jenini weel pole paigalt ära Jaanud — jee on midagi jinus, mis paneb Sumala fahtmifele wastu. Sinu fahtmine pole weel üle antud Sumalale, Jeal elab weel midagi jüdames, mis jind klammerdab ja jeeb maailma külge. Lase lahfi — niimoodi ei jõua ja funagi eesmär-gile! Anna kõif üle Isjandale, muidu jääb faewa ufje faha, kui feifjed pidurongis jifje lähewad.

Ära wiiwita otfimaft Sumalat.

Mõni aeg fagafi pidas keegi kõneleja koofoleku ühes Põhja-Själ-landi linnas. Kõne lõpul hüüdis fa: „Ära wiiwat otfimaft Suma-

lat! Kõneldes jelle üle fundus falle, et fa ei wõi weel lõpfada. Waim fundis teda ifka uuesti ja uuesti wajufama inimesfe meel-

de: „Ära wiiwita offimast Sumalast!“ See oli mingi imelik seesmine funne kuulufajas, mis feda jundis ikka fungiwamalt rõhutama: „Ära wiiwita!“

Järgmiljel päewal jõudis ta selle üle selgusele. Kuulajastonna hulgas oli teegi kaupmees, feda Sumal juba kaua oli offinud, kuid kes weel ei olnud end andnud Sumalale. Kui fähendafud kaupmees toju tuli naise juurde, jufustas ta sellest mõjuwast hiiudest, et ei wõi wiiwitada offimast Sumalast. „Sa nüüd,“ jättas ta, „ei wõi ma kauemini oodata, waid pean end andma Issandale.“ Ta läks teise tuppä, julges ufje ja lastus põlwili. Naine kuulis teises foas feda paluwat ja muu jeas jarnafelt: „Issand saagu austafud Sinu nimi nüüdjest peale ka minu läbi!“ Mõni filmapilk selle järele afus tuppä fäielik waitus.

Kui see kummaline waitus if-

fagi edaji festis, hakkas naine imestama. Ta läks tuppä ja nägi oma mehe põlwili maas.

Ta astus lähemale ja pani fäe ta pea peale, kuid mees ei liigufanud. Lähemalt filmitfedes märkas naine, et ta mees oli jurnud.

Waewalt fund aega pärast foosoleku lõppu pidi see mees astuma igawikku. Ära wiiwita end andmast Sumalale! oli jundinud Issand oma julast hiiüdä. Sumalale tänu, et see fund ei läinud hukka, nagu palju enne seda selle mehe elus. Kas wõis mees aimata, et see tema wiimne fund on?

„Täna, kui ja tema häält kuuled, siis ära tee oma jüdanf tõwaks!“ (Heebr. 3, 15).

Mõib-olla, et see on julleqi wiimne kufje sellefama lehe läbi. Mida mõtled ja teha? Kas tahad ka oma wiimje mõimalufe maha mängida? Offusta nüüd!

Läbipuuritud süda.

Kelleqi mehe aias oli õunapuu, mis hoolimata kõigest harimifjst ei tahtnud kanda wilja. Siis proomis ta ufhte abinõu. Ta puuris augu läbi puufüwe ja imefik — selle tagajärjel hakkas lenine wiljatu puu kandma head wilja ja kandis aastaid. Kui siis wiljakandmine jälle wähemaks jäi, puuris mees teiseqi augu puu jüdamesse ja uuesfi hakkas puu wilja kandma.

Kas ei tee samufi ka taewane aednik. Kui ta meift muidu ei jaa teha wiljakandwaid puid, siis tuleb ta meie juurde walude puu-

riga. Üks kui teine haigus, rasfus, õnnefus wõi ifegi mõne meie armsama surm muufub Issanda käes puuriks, millega puurib me tuima jüdamesse ja waata, jün-nib ime: lenine ükskõifne hing hakkab firufama Sumala armu järele, oma waludes abi offima Issanda käest ja nii hakkabfi elumahlade liikumine ja uus elu. Tuhanded inimejed tänawad Sumalat nende walude eest, millega Sumal puuris läbi nende jüdamet, jefst selle läbi nende mõtfe ja ja wiljatu elu tuufus wiljakandwaks.

Saulud.

Viisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Isjand, waata armust alla, Kui ju effe fuleme, Oma Waimu wälja wala Meie peale rohkesti.

Ole ise meie festel, Nii kui töotanud ja, Anna armust oma lastel, Mis nad tulnud offjima.

Suhata ja jeda fundi, Näita, mis meil' farwis lä'eb; Anna meile Waimu andi, Kes meid föes pühitseb!

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Kui ja teaksid, kuidas Jeesus Itta weel sind armastab, Kuidas sinu hale seisus Tema südant kurwastab; Ei ja mõiks siis wastu panna Tema armastusele. Küll siis annaksid ja täna Oma südant Temale .

Kui ja teaksid weel, kui hea Jeesusega elada, Ja et öndjad saamad pea Teda au sees nägema. Küll ja nõuaksid siis andi, Mis sull' igawesti jääb Ootaksid ta jeda fundi, Millal hing siit koju saab.

Viisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Ara wiibi, wend ja öde, Ruffa armutroonile! Päästja maniffus on föde: Ara enam paffu tee!

Waata usus Jeesu peale! Offi päästmist hingele; Tuleta neid jõnu meelde: Ara enam paffu tee!

Kas jätab teda usje taha, Kes sinu eest on jurma läind, Kes igakseb sind öndsaks teha Ja kaugelt sinu järel käind? Oh arwa talle hinge usf Ja mõta wastu önnistussf!

Oh mõta sõna südamesse, Gest nüiid on önnistuse päew Ja waju Päästja armu sisse, Sealst kaob föif ju hinge waew; Ta rinna ääres on weel maad, Seal waimus kosufatub saad.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni häaks ja kaastöid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ tr., Rataskaevu 6

Ilmub 15. mail 1939. aastal.